

164¹⁶, 166¹⁶, 166¹⁷ КУпАП), про всі адміністративні корупційні правопорушення (ст. 172⁴ - 172⁹ КУпАП), а також про всі порушення митних правил (ст. 468-485 МК України). Відповідно до підп.350.1.10 п.350.1 ст.350 Податкового кодексу України (далі - ПК України) податкова міліція складає протоколи та розглядає справи про адміністративні правопорушення у випадках, передбачених законом. Оскільки згідно з п.348.1 ст.348, п.349.1 ст.349 ПК України та абз.2 п.7 до п. 1 Положення про Державну фіскальну службу України підрозділи податкової міліції входять до складу ДФС України, то: по-перше, підрозділи податкової міліції мають право розглядати справи про ті ж адміністративні правопорушення, що й органи доходів і зборів (ст. 163¹³, 163¹⁵, 164¹, ч.3-6 ст. 166⁶, ст.188²³ КУпАП); по-друге, посадові особи податкової міліції мають право складати протоколи про ті ж адміністративні правопорушення, що й органи доходів і зборів (ст.51², 155¹, 162¹, 162², 163¹ - 163⁴, 163¹², 164, 164⁵, 164¹⁶, 166¹⁶, 166¹⁷, 172⁴ - 172⁹, 177² КУпАП).

Від імені органів доходів і зборів (нині - органів державної фіскальної служби України) розглядати справи про адміністративні правопорушення і накладати адміністративні стягнення мають право керівники органів доходів і зборів (нині - органів державної фіскальної служби України) та їх заступники (ч.2 ст.234² КУпАП), а від імені митниць справи про порушення митних правил розглядаються керівниками цих митниць або їх заступниками (ч.1 ст.523 МК). Систему територіальних органів державної фіскальної служби України визначено постановою Кабінету Міністрів України «Про утворення територіальних органів Державної фіскальної служби та визнання такими, що втратили чинність, деяких актів Кабінету Міністрів України» від 6 серпня 2014 р. № 311, а систему органів податкової міліції - в п. 349.1 ст. 349 ПК.

Таким чином, текст КУпАП потребує узгодження зі структурою органів державної фіскальної служби України шляхом внесення наступних змін: в назві та тексті ст. 163³, 166[@], 188²³, 234² КУпАП слова «орган доходів і зборів» необхідно замінити словами «орган державної фіскальної служби» у відповідному відмінку та числі, а в п.1 ч.1 ст. 255 КУпАП слова «органів державної податкової служби» замінити словами «органів державної фіскальної служби».

Особливості здійснення прокурором захисту інтересів держави в суді за новим Законом України «Про прокуратуру»

Казак О.А., здобувач Національної академії прокуратури України
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Наулік Н.С.*

Прокуратура України з метою захисту прав і свобод людини, загальних інтересів суспільства та держави виконує функції, покладені на неї державою, однією з яких є представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених законом.

14 жовтня 2014 року Верховною Радою України прийнято новий Закон України «Про прокуратуру», який набуде чинності 25 квітня 2015 року [1]. Його прийняття спрямоване на законодавче вдосконалення засад організації діяльності прокуратури України з метою імплементації європейських стандартів, позбавлення прокуратури надмірних повноважень щодо здійснення нагляду за дотриманням законів, закріплення положень, покликаних підвищити професіоналізм прокурора і його незалежність, а також передбачити участь

органів прокурорського самоврядування у вирішенні питань, пов'язаних з діяльністю прокуратури.

У новому Законі реалізація функції представництва прокурором інтересів держави в суді зазнала суттєвих змін. Новацією Закону є законодавче закріплення умов, за наявності яких прокурор здійснює представництво законних інтересів держави в суді. Так, частиною 3 статті 23 Закону України «Про прокуратуру» передбачено, що у разі порушення або загрози порушення законних інтересів держави прокурор має право на їх захист у суді, якщо цього не здійснює або неналежним чином здійснює орган державної влади, орган місцевого самоврядування чи інший суб'єкт владних повноважень, до компетенції якого віднесені відповідні повноваження, а також у разі відсутності такого органу [1].

Таким чином, процесуальні та інші дії, спрямовані на захист державних інтересів, вчиняються прокурором у разі:

- коли орган державної влади, орган місцевого самоврядування чи інший суб'єкт владних повноважень, до компетенції якого віднесені відповідні повноваження, не здійснює захист законних інтересів держави;

- коли такий орган неналежним чином здійснює захист законних інтересів держави;

- коли відсутній орган, який мав би відповідні повноваження здійснювати захист інтересів держави у певній сфері.

У новому Законі України «Про прокуратуру» міститься ще одна новація при здійсненні прокурором представництва законних інтересів держави у суді. Зокрема, у частині 3 статті 24 Закону зобов'язано прокурора при зверненні з апеляційною чи касаційною скаргою на незаконні рішення у цивільній, адміністративній або господарській справі надати суду письмову згоду органу державної влади, органу місцевого самоврядування чи іншого суб'єкта владних повноважень на здійснення ним представництва [1].

Тобто при оскарженні судового рішення прокурор має надати суду письмову згоду на це органу державної влади, органу місцевого самоврядування чи іншого суб'єкта владних повноважень на оскарження незаконного судового рішення, що стосується інтересів держави, однак не визначено, ким саме має надаватись така згода. Аналіз чинного процесуального законодавства України дає змогу дійти висновку, що згоду на здійснення прокурором представництва у суді мають надавати керівник відповідної установи, організація чи суб'єкта владних повноважень або уповноважена в установленому законом порядку особа, до компетенції якої віднесені відповідні повноваження щодо захисту інтересів держави.

Доцільність отримання згоди на здійснення прокурором представництва інтересів держави в уповноваженому органу (органу державної влади, місцевого самоврядування або іншого суб'єкта владних повноважень), який сам мав би здійснювати у суді захист державних інтересів, сумнівна. Адже сьогодні найчастіше прокурор звертається до суду, коли такі органи або взагалі бездіють, або, ще гірше, коли їх посадові особи умисно, зловживаючи своїм становищем, не заявляють позови про відшкодування збитків чи не оскаржують незаконні судові рішення, які стосуються державних інтересів.

З огляду на викладене вважаємо, що Закон містить ряд новел, які покращують діяльність прокурора щодо представництва інтересів держави в суді. Однак, негативним моментом, який потребує удосконалення, є необхідність отримання згоди відповідних органів державної влади, органів місцевого самоврядування чи інших суб'єктів владних повноважень на

оскарження незаконних судових рішень. Це позбавляє прокурора права самостійно визначати підстави для представництва законних інтересів держави в суді для ефективної реалізації цієї конституційної функції з метою реального захисту порушених чи оспорюваних державних інтересів.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про прокуратуру» від 14.10.2014 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>.